

מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המעש

[44]

סמויה או גלויה?

כל אפשרות לבורר במה מדובר ומה הנסיבות? בקש בעלי שירות. עורך הדין הבטיח לנשות לבורר ואנתנו מתחנו חוויכים ונכנסנו אל האלים. המשותפים אינם צרכיים לסביר מהבהלה שלנו", אמר בעלי ויצא החוצה בלבד שקט באמות. אני לא הייתי כמותו, לפני חוץ הפגנתי נינוחות אך בתוך הלב פניה נῆמה כי האימה. המצב נעשה גרווע יותר כאשר עורך הדין חזר אלינו. "אין דרך לדעת מה מתחולל שם ומה הנסיבות", אמר, מספר על כל הניסיונות שעשה ועל אף המידע שהשיג.

אל תשאלו אותי מה לבדוק היה בעבר ההוא, הייתי בו פיזית אך רוחית לא הייתה שם. אני זכרת מאומה מאותו האירוע. בדרך הביתה התחלנו לדבר על תרחישים אפשריים. הינו בטוחים שמהר-מהרתיים יגיעו לחזור אותנו. יבררו את מה שטעון בירור, יגלו שאין מה לחזור ויסגרו את התקיק.

אבל שום דבר לא קרה. אף אחד לא חקר ואיש לא יצר קשר. מלבד המשפט המוזר ההוא בתקשר לא שמענו מילה על שם חקירה בשום מקום. נואה היה כאלו נבלעו הדברים בתחום הנשייה, אך אנחנו הרגשנו שלא. ענה מסותמת ירצה על הבית שלנו. המשכנו הכל כרגיל אך שם דבר לא היה רגיל באמות.

מה בעלי יודע על כך. "אני לא יודעת כלום!" שמעתי את הדברים בדיקן כמוך, השיב בעל. ובאמת לא היה לנו מושג. מהי החקירה הזאת? מה מנסים לבורר בה? נגד מי היא מתנהלתומי מנהל אותה? יתר הניסייה כבר לא עברו עליינו בענאים. במקומות לחשוב על הכנס הצפוי, לפתח או רונן חרדה. מה הסיפור? מהי החקירה הלא ברורה שמתנהלת נגדנו? מה יש לחזור בעומתה שלנו? הכל שוקף כל כך, מדובר, ברור ולא מוסתר. אנחנו עモתת חסד לא מפעיל שפועל עם כוונות רותה.

המוני עכזה, פולטה אותנו מול אולם הכנס. מיהרנו פנימה. שלום קצר לכלום וחיפוש אחר חדר צדי בו יוכל לבורר עניינים. איפה... בתקופה היא לא העסקנו עורך דין באופן קבוע (לא חלמנו שעומתת חסד צריכה להחזק דבר כזה). היה אומנם עורך דין איתו התייעצנו בעניינים שונים, אך הוא לא היה חלק מהוצאות. למרות זאת מיהר בעלי להתקשר אליו. צלצל עוד צלצל אין תשובה. ניסינו שוב ושוב אך איש לא היה זמין.

못ור לו, ידענו. החלץ שלנו הוא דבר מוכן אבל הוא לא חלק מהמצוות והיכולת שלו להיות לא זמין מוכנה. "חפשו לי מספר של עורך דין מותאים וטוב", ביקש בעלי מפעילי הארגון והם אכן חיפשו. חצי שעה לאחר מכן כבר הצלחנו להשיג אותו. "שמעת על החקירה, יש

ערב פסח תשע"ז שבנו במוניות, לבושים חגיגית ונרגשים. הדרך התפתלה בין הרים וצמחיים ואנו חשבנו על היעד - כנס גדול של 'מתנת חיים' נערך היום. מדובר בערב של חשפה ומודעות לנושא תרומות כליה, מאות אישרו את השתתפותם ואנו חשבנו היינו נרגשים.

כל אירוע חשפה או מפגש עם תורמים עדים מרעדיך לנו את הלב. כל כך הרבה טוב, חסן ויופי באולם אחד. כל כך הרבה נשמה ורצון להיטיב. ערב כזה הוא מטהב משפחת 'מתנת חיים'. פחות מה שהוא חשוב לנו בשקט, עסוקים כל אחד במחשבותיו. לוחץ הדממה נכנס פרחים קולו הזר של קריין החדשות. המנגה החליט להדליק ואנו חשבנו בטל כורכו לחוכניות.

לבעל היה תמיד כל - כל עוד הנהג לא מדליק מהדורות חדשות המכילה תוכן עיתוי עכורנו, הוא לא מבקש ממנה לכבות. גם הפעם, כתמיד, לא אמר מילה. "השעה שבע והנה החדשות...", פתח הקריין. לא הקשחנו, הינו עוסקים בתכנונו ההרצאה שנאמר במושך הכנס.

אבל אז, לפחות, ללא התראה, הוזכר שמו של הארגון שלנו. "חקירה סמויה נפתחה נגד עמותת מתנת חיים", הכריז הקריין בקול לקובני והמשיך להלאה. הלב שלי החסיד פעימה וחד עם זה עלה חירך אירוני בלבבי. כמה סמויה היא החקירה שמתחרסת מהדורות חדשות מרכזיות ברדי... לא חלפו שתי דקות והטלפון של בעל צלצל. מבט על הצג ספר כמי מדבר בדובר של 'מתנת חיים'.

"מה קורה?" שאל בעלי והדובר ספר מיד על המידע שנפוץ עכשו בכל הארץ וביקש לשמו

אנשים אמיצים באמצעות בזון

השתלות כליה.
ישבתו במוניות ושותחת עם ציפי גולן, מגישת המדרור. ספרתי לה את מה שכתוב למלعلا ווד. דיברנו וזרבנו עד שהגעתי הביתה. "הייתי אלייך לאחר יותר", אמרתי לה ופניתי לצאת מהמוניות. "סליחה", עذر אותי התנגד וצע לפניהם שירדתי, "את לא יכולה להשאיר אותי ככה. גם אני במתה, ספרי לך את הסוף".

הפעם אני לוקחת את הפינה הזאת למקום אישי. סיפור החקירה וה麼עוצר כואב לי עד היום. קשה לי להזכיר אלייך. קשה לי להזכיר אותך שוב ולא על כל הפרטים אני מסוגלת עדין לדבר. או אני יכולו אותך בהבנה. הרשו לי גם לשחרך אתך בקורס. תחילתו של ריאין זה נרוכה מהלך נסעה במוניות, בשעה שחזרתי מיום ביקורים בכתי החולים השונים בהם נערכו בשבוע האחרון

